

O I S

O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS

Pravicový, liberální chem.inž. občasník. Založeno r. 1996

Slovo úvodem

Letošní Velikonoce nám oběžné dráhy určily až na druhou půli dubna. Bude tak už tepleji a navíc si letos poprvé užijeme i nový svátek *Velký pátek* a tak velikonoce se stávají těmi nejtěštějšími svátky s pravidelnými čtyřmi volnými dny (14.-17.4.). Je zajímavé, že nový církevní křesťanský svátek máme zrovna my, nejateističtější země Evropy, možná i světa a třeba křesťanské Chorvatsko ho nemá. No máme i jiné věci, jako *letní čas* a *EET*. Vadí mi, že astronomické poledne nastává až ve 13 hodin. Méně už, že každá tržba je přiznána daňovému úřadu. Čeká nás i nová svěží zelená a květy nejen cibulovin. Tak si to vše užijte ve zdraví a pohodě.

Motto

Smrti se neboj, ale snaž se jí bránit.

Z citátů, reklam, inzerátů a...

- „Někdy strach nám může dodat odvalu, která nám doteď chyběla.“
- „Netrap se lidmi ze své minulosti. Existuje důvod, proč se nedostali do tvé budoucnosti.“
- „Víko rakve není ze strany uživatele ozdobené.“
- „Nejztracenější den našeho života je ten, v němž jsme se nezasmáli.“
- „Optimista je ten co se domnívá, že svět ve kterém žijeme, je ten nejlepší. Pesimista se obává, že je tomu opravdu tak.“
- „Když zjistíš, že jedeš na mrtvém koni, sesedni!“
- „Svoboda bez vzdělání je nebezpečná, vzdělání bez svobody je zbytečné.“ *J. F. Kennedy*
- „Nejhezčí sny o svobodě se zdají ve vězení.“

Víte, že?

- Zamrzl vám chytrý telefon? Možná za to může kosmické počasí. Žijeme v neklidném vesmíru a musíme s tím počítat. Částice kosmického záření vyvolávají poruchy elektroniky <http://jdem.cz/c3dkn9>
- Švédové znovu zavádí povinnou vojnu, vláda se obává Ruska. Na začátku příštího roku by do ní měly nastoupit čtyři tisíce mužů a žen. Vojna potrvá devět až dvanáct měsíců. „Máme problém s doplňováním vojenských jednotek na dobrovolné bázi a je třeba to nějak řešit. Znovuzavedení odvodů je proto nezbytné,“ řekl ministr obrany Peter Hultqvist.
- Vědci testují „protijed“ k zákeřnému oxidu uhelnatému, který blokuje hemoglobin pro kyslík a tak působí dusivě. Protijedem je *neuroglobin* upravená bílkovina, která ho váže ještě ochotněji, než hemoglobin. <http://jdem.cz/c3es64>
- Asteroidy bombardují Zemi asi zcela náhodně. Vědci popřeli teorii periodických útoků. <http://jdem.cz/c3stvk6>
- Pozor na šmírující panenku... už to začíná. Hacker přes ní může komunikovat s vaším dítětem a zjistit spousty citlivých informací. Může mít i kameru. Komunikuje přes bluetooth. V Německu už proti ní brojí. Jak se i hračky připojí na net bude to hustý. <http://jdem.cz/c3tdf9>

Zajímavá matematika

Benfordův zákon, kterému se říká i *zákon první číslice*, říká že v číselných seznamech rozmanitých typů se číslice 1 objevuje na první pozici zleva s pravděpodobností zhruba 30%, což je mnohem více, než očekávaná pravděpodobnost 11,1% (1 z devíti číslic). Benfordův zákon můžete vysledovat například

v tabulkách počtu obyvatel měst a obcí, počtu úmrtí, u cen akcií nebo údajů o velikosti povodí a délkách řek.

Zákon se jmenuje podle pracovníka společnosti General Electric Franka Bendorfa, který ho popsal v r. 1938, ačkoli sám zákon objevil už v r. 1881 matematik a astronom Simon Newcomb. Ten si všiml, že stránky logaritmických tabulek, kde logaritmy začínají číslicí 1, jsou špinavější a ohmatanější, než ostatní. Bendorf pak zjistil, že pravděpodobnost toho, že číslo n od 1 do 9 bude první číslicí je $\log_{10}(1+1/n)$. Bendorfův zákon se zřejmě vztahuje na jakékoliv údaje, které se řídí *zákonem velikosti*. Například velkých jezer je málo, středně velká jsou běžná, ale těch malých je zdaleka nejvíce. Bendorfův zákon se také užívá k odhalování podvodů. Ve sfalšovaných daňových přiznáních totiž výskyt číslic neodpovídá tomuto zákonu.

Zajímavý je i *Hilbertův grandhotel*. Představte si běžný grandhotel s 500 pokoji. Když tam dorazíte, omluví se vám, že všechny pokoje jsou obsazeny, ale poradí vám, ať zkusíte Hilbertův grandhotel naproti. Sice mají také obsazeno, ale nemuselo byto vadit. Jejich recepční vás kupodivu ubytuje. Je to možné proto, že mají sice obsazeno, ale nekonečný počet pokojů. Recepční pro vás uvolní pokoj č. 1 tak, že požádá aby host z pokoje č.1 přešel do pokoje č.2 a jeho původní host zas do pokoje č.3 a tak dále. Až se všichni přestěhují, bude pokoj č. 1 volný pro vás! Později večer dorazí dokonce nekonečný počet účastníků konference, ale ani to nezakoačí šikovného recepčního. Přesune dosavadní hosty do pokojů se sudými čísly, tak, že vy z pokoje č.1 přejdete do pokoje č.2, host z č.2 do pokoje č.4, host z č.3 do č.6 a tak dále. Recepční nyní může ubytovat nekonečný počet příchozích hostů v lichých pokojích.

Zatímco v běžném hotelu bývá pokojů s lichými čísly zhruba polovina z celkového počtu, v nekonečném hotelu se počet pokojů s lichými čísly od celkového počtu pokojů neliší. Můžeme to pochopit na základě Cantorovy teorie transfinitních čísel. Není divu, že Georg Cantor se na sklonku života zbláznil.

Paradoxy společnosti

Demokracie je založená na volebním právu občanů. Po mnoho staletí však volili jen muži. První shromáždění na podporu práv žen se konalo v roce 1848 v USA. Asi vás překvapí, že i v tak civilizované zemi, jakou je Švýcarsko, získaly ženy volební právo až v r. 1971. V Portugalsku v r. 1976 a Lichtenštejnsku v až v r. 1984. Na první pohled jasná diskriminace žen. Ale jaké to bylo před sto lety a dříve? Jen převážně muži se zajímali o politiku a dění v zemi a ženy hlavně o rodinu a stravu. V rodině to bylo rozdělené a tak se celkem oprávněně předpokládalo, že žena by stejně volila obdobně jako muž po poradě s ním. A takhle stačilo počítat jen zhruba polovic hlasů. Mělo to logiku i to fungovalo. Dnes se nad tím usmíváme. To až světové války vyhnaly ženy z kuchyní do úřadů a továren a žádná síla už je tam nedokázala vrátit zpět. V domácnosti přibýlo šikovných pomocníků a požadovanou životní úroveň by většina mužů nedokázala sama zajistit. Ženy se dostaly do společnosti, ale zaplatily za to „dvojím údělem“ – prací i domácností.

Civilizované země zařadily do svých ústav práva menšin a svobody vyznání. Od pozitivního vymezení, co by tyto menšiny a víry měly mít zajištěno, se však praxe stále více kloní k negativnímu vymezování, co se v souvislosti s nimi nesmí. Nesmíte se otřít o víru a bída, kdybyste chtěli generalizovat o menšinách. Koledujete si o hanobení. Fungovalo to v dobách dobrých, ale doba se mění. Ze zákoníků tak nějak vypadlo, že i menšina či víra musí splňovat určitá pravidla, aby si zasloužila poskytovaná práva a ochranu. Co když se nějaké náboženství vymkne a má nepřátelské rysy vůči bezvěrcům? Zaslouhuje si i pak

plnou ochranu, stejnou jako ta mírumilovná? Představte si absurdní situaci, kdyby Hitler po sepsání své knihy *Mein Kampf* prohlásil, že mu ji ve vězení nadiktoval jeho germánský Bůh, který mu uložil vyzdvihovat vyvolenou germánskou rasu a hlásat antisemitismus. Získal rychle hodně následovníků a dnešní ústavní právníci by s tím měli problém. Budeme i my čekat, až se některé militantní náboženství, byť i zneužitě, projeví jako nacistický holokaust? Zatím všechno nasvědčuje tomu, že ano. Tak, jako se vyvíjelo hlasovací právo žen, měla by se i podle reality vyvíjet i právní ochrana práv menšin a vyznání. Ale politici v horizontech svých volebních období jsou váhaví a o krok pozadu. I proto se v Evropě zdvihá nová generace vůdců, zatím hanobených jako populisté.

Rozumný člověk chápe i pozitivní diskriminaci některých menšin. Jistě by se vás po desáté neúspěšné návštěvě pracovního úřadu či pracovního pohovoru dotkla poznámka, „no jo vy líní Češi umíte žít jen na podporách“. Sociální program ale chrání i pracující většinu. Člověk, bez rozdílu rasy a vyznání, než umře hladu, snaží se zmocnit jídla za každou cenu, ať už krádeží nebo i násilím. Nejednali bychom jinak. Ale společnost by měla umět diferencovat mezi těmi, kteří by pracovat chtěli, ale nemohou a těmi, kteří programově zneužívají sociální systém. Problém, co s málo kvalifikovanými lidmi bude čím dál tím palčivější a to napříč společnostmi. V budoucnu bude hrstka tvůrčích lidí napojených na efektivní průmysl a zemědělství živit většinu země. Možná, že tedy metoda současné vlády, co nejvíc lidí zaměstnat ve státní byrokracii je futuristická.

Dalším paradoxním problémem je altruismus evropsko-americké civilizace vůči třetímu světu, který se formou neziskovek vystupňoval zejména v posledních dekáдах. Jistě je chvályhodné, když se sytý podělí s hladovým nebo pomůže při přírodní katastrofě. Ale tato pomoc má i svoji stinnou stránku. Ani po mnoha desetiletích nepomáhá a možná právě ona zakonzervováá chudobu. Lidé nemají dostatečnou motivaci starat se sami o sebe a naopak hladových krků významně přibýlo. Naše společnost zastavila evoluci a snažíme se omezit i působení ostatních faktorů, které dříve nastolovaly rovnováhu jako války, hladomory a epidemie. Jak cynický říkal jeden pán v hospodě: každý zachráněný černoušek v Africe může pro naše vnuky znamenat deset hladových krků k živění či imigrantů. Z hlediska dnešní morálky je to ošklivé ale vůbec ne rasistické, protože je jedno, jestli jde o černocho, Asiata či bělocha. Ale je v tom cítit nepřijemný osten Damoklova meče, který si nad sebe zavěšujeme. Jen proto, že jsme vymysleli elektřinu, elektroniku a biotechnologie, nesmíme si myslet, že jsme pány světa a máme za něj i odpovědnost. Svět je fenomén sám o sobě a řídí se svými zákony a pravidly. A odpovědnost je lidský pojem, přírodě cizí. Každé poroučení větru a dešti se dříve či později vymstí. Přejde doba, kdy zdroje nebudou stačit pro všechny a pak to bude kdo z koho. V tomto smyslu je naše společnost velmi nepřipravená a bezbranná, protože s léty blahobytu ztratila pud sebezáchovy.

My lidé jsme plní paradoxů, navzdory tomu, že si říkáme *Homo sapiens*. Plně logická bude možná až umělá inteligence.

Jak to je s aprílem?

Jistě jste se už někdy stali obětí aprílového žertu. Jaký je jeho původ? Někteří vysvětlují aprílové žerty jako odraz proměnlivosti počasí v tomto měsíci. Aprílové žertíky jsou celoevropským jevem, který se dodržuje i jižně od Alp, kde je přitom měsícem proměnlivého počasí březen. Podle křesťanského výkladu apríl souvisí s narozeninami Jidáše, který se měl právě 1.

dubna narodit. Protože zradil Krista, nesmí se tento den údajně věřit všemu, co se řekne nebo stane.

V dávných dobách byly ostatně až Velikonoce vnímány jako začátek nového roku. Duben byl v Evropě považován celý za zlomový a proto se slaví jak jeho první den, tak i poslední v podobě "čarodějnic". Zatímco aprílové žerty na 1. dubna mají spíše intelektuální charakter a útočí na schopnost rychle se orientovat, co je pravděpodobné a co ne, vztahují se k čarodějnicím žerty spíše hrubějšího zrna, páchané jakoby zlými duchy, kteří se zlobí, že ztrácejí svou zimní moc. Kult aprílu pěstují v moderní době zejména média. Na denním pořádku jsou novinové kachny v podobě seriózně se tvářících zpráv.

První písemné sdělení o aprílu u nás pochází z r. 1690, jehož autorem byl Bartoloměj Christellia z Prahy. V dřívějších dobách se často posílalo „oběti aprílu“ jít něco vypůjčit nebo zakoupit. Šlo samozřejmě o věci, které neexistují, jako vtipné semínko, komáří sádlo, zaječí peří, obecní nůžky, hodinářskou motyku či bublinky do vodováhy.

V Íránu se slaví apríl už tisíce let. Vůbec první zmínka o něm pochází z roku 536 před naším letopočtem. Autorem svátku, který se zde nazývá *Sizdah Bedar*, je mýtický král Jamšíd. Íránci oslavují tento bláznivý den tradičně 13. dne prvního měsíce roku – a toto datum připadá právě na náš 1. duben. Věnují ho však více oslavě jara a přátelství, přestože na žertíky nikdy nezapomínají. Apríl v evropské podobě je anglosaská tradice, poprvé s ním přišli v Anglii ve 14. století. V Chaucerových Povídkách Canterburských je příběh, ve kterém liška napálí pyšného kohouta. Chaucer den povídky situoval na 32. den od března. Myslel tím zřejmě 2. květen, ale Angličané to pochopili jako 1. duben, Od té doby se tradice ustálila právě na 1. dubnovém dni. Tento den byl především oslavou radosti. Po dlouhé zimě se lidé upřímně veselili z tepla, slunce a květin – tak si to hodlali užít naplno.

V Bavorsku se údajně slaví apríl od roku 1618. Tehdy se Bavoráci začali oblékat do bláznovských krojů, chodit od jedné chalupy ke druhé, dělat si šoufky ze svých sousedů a koledovat. Za skleničku kořalky, kousek špeku – nebo za pár facek.

O desateru nejlepších aprílových žertů si můžete přečíst zde: <http://jdem.cz/c3dkm4> z netu

Jak je to s Velikonocemi a vajíčky?

Velikonoce jsou, jak je všeobecně známo, oslavou smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Protože křesťané tento svátek slaví krátce po jarní rovnodennosti, uvádí se poměrně často, že původ velikonoc je pohanský. Nechybějí názory, že sama církev přijala slavení velikonoc teprve v 6. století, kdy se prostě vzaly pohanské oslavy jara a plodnosti a "přidala se" k nim také oslava Krista.

Židovskému pojetí Velikonoc se říká *Pesah*. Má svůj počátek v nomádkém svátku. Krev beránka, rozetřená po veřejích, měla ochránit obyvatele domu před Ničitelem. V židovské tradici je pak tím, kdo prochází lidem a ušetří domy svého národa, je Hospodin. K tomuto pojetí svátku se však připojuje i pojetí druhé, nám povědomější – Pesach je spojen s oslavou východu Izraele z Egypta, který je připomínkou vysvobození člověka z otroctví. V pozdním židovství pak tento význam svátku, vztahovaný na člověka, získává dokonce navrch nad původní tradicí Pesachu jako připomínky vysvobození z Egypta. Některé zdroje uvádějí, že už Peršané před 5000 lety se obdarovávali vejci. Po nich to byli Galové (Keltové) a Římané. Pro všechny tyto

pohanské kultury bylo vejce znakem života, plodnosti a zrození. Tuto tradici přejala i křesťanství – velikonoční vajíčko se stalo symbolem vzkříšení.

První barvená vajíčka se objevila v 18. století v Evropě. Často bývala obarvena načerveno, aby tak připomínala prolitou Kristovu krev a zdobená obrázky a nápisy. V době renesance, na královských dvorech, byla slepičí vejce nahrazena zlatými. Ta byla zdobená drahými kameny, ornamenty a malbami slavných umělců. Svůj vrchol zažívají na ruském carském dvoře. Darování vajec - není přesně známo, odkud tato tradice pochází. Ví se jen to, že vznikla v raném středověku, kdy církev zakázala konzumaci vajec během půstu. Na jeho konci si lidé navzájem dávali vejce, aby se jich zbavili. Velikonoční zajíc je symbolem převzatým z Německa. Proč právě zajícůk rozdává velikonoční vajíčka? Původ této tradice najdeme v historii, kdy byl zajíc často viděný u lidských obydlí a hledal potravu. Další důvod může být ten, že dříve se upekla chleba ve tvaru zajíce a doprostřed se položilo vejce. Ve středních Čechách nadělují liška a jinde slepička nebo dokonce skřivánek.

Tradice pomlázek je v českých zemích velmi stará. Zmínuje se o ní už ve 14. století pražský kazatel Konrád Waldhauser. Čas pomlázky přichází právě o Velikonočním pondělí, kdy chlapi a muži vycházejí už časně zrána na koledu. Každé šlehnutí pomlázky znamená pro dívky jistotu, že jim po celý rok nebude chybět elán, energie, budou veselí, zdravé a pilné. Podíváme-li se do historie, i hospodář tak šlehal čeládku, aby nebyla líná, krávu, aby se brzy oteklila, a stromky, aby se probudily k další úrodě. Někde místo pomlázky používají studenou vodu. Říká se tomu obléváčka a její efekt je podle všeho podobný. Feministky tím nejsou nadšeny, ale normální ženy to berou s nadhledem jako důkaz toho, že se líbí a stojí za tu námahu.

Sekretářka a šéf

V kanceláři po posledním diktátu – sekretářka hupsne šéfovi na klín a hladí ho za ušima. Důvěrností přibývalo a nakonec se usnesli, že odjedou k sekretářce domů. Tam to oba správně rozpálili v posteli.

Po delší chvíli se šéf zvedne, podívá se na hodinky a prohlásí, že musí okamžitě odejít. Než odejde, ptá se sekretářky, jestli nemá křidu.

„Jakou křidu?“ ptá se nechápavě sekretářka. „No prostě kus křidy!“

Ona se podívala do svého krejčovského šuplíku, křidu našla, a tak mu ji dala.

Když přišel šéf domů, čekala ho jeho žena s otázkou: „Kde jsi byl tak dlouho?“

On jí vysvětluje v rychlosti: „Sekretářka mi v kanclu hupsla na klín, tak jsme jeli k ní a v posteli to pořádně rozpálili, no a tak jsem přišel pozdě.“

Žena se na něj zašklebí a odpoví: „Ty starý chlubil, byl jsi na kulečníku! – Ještě máš křidu za uchem!“

z netu

Kde se vzali Evropané?

Genetické rozbory naznačují, že vytvoření dnešních Evropanů probíhalo v různých dobách různými způsoby. Zatímco první zemědělci zřejmě přišli na kontinent s rodinami, poslední „dílek“ do skládačky naší dnešní DNA dodala velká mužská migrace před pěti tisíci lety. První byli lovci a sběrači, kteří před více než třiceti tisíci lety postupně obsadili kontinent do té doby obývaný jiným druhem lidí, neandrtálci. Dlouho poté, zhruba před devíti tisíci lety, začali do Evropy proudit zemědělci ze Středního východu, kteří se s lovci a sběrači – po nichž mimochodem máme třeba modré oči – postupně smísili.

Třetí významnou vlnu tvoří lidé tzv. jámové kultury, kteří se tu začali objevovat před pěti tisíci lety. Právě oni do Evropy snad přinesli první indoevropský jazyk či jazyky a další v té době hi-tech inovace: koně, kolo a nové postupy v metalurgii, konkrétně ve zpracování bronzu. Snědí a tmavovlasí jezdcí s převážně hnědýma očima přicházeli ze stepí jižního Ruska, kočovali a alespoň některé své mrtvé pohřbívali do mohyl.

Doktorandka Amy Goldbergová ze stanfordského týmu pak připravila statistickou metodu, který měla určit, o kolik více mužů to mohlo být. A vyšel jí až překvapivě vysoký: na jednu ženu mezi přichozími mohlo připadat 5 až 14 mužů. To je vyšší poměr než u

žadatelů o azyl v Evropě za rok 2015, mezi nimiž bylo zhruba 70 procent mužů. A horní interval poměru je ještě vyšší než poměr mezi španělskými muži a ženami v jejich středo- a jihoamerických koloniích během 16. století.

Na první pohled se nabízí představa, že mužská migrace ze Střední Asie do tehdejší Evropy znamenala vojenský vpád. Zvláště, když vezmeme v potaz, že lidé ze stepí měli nejspíše velkou vojenskou výhodu: na rozdíl od místní populace používali koně a vozy a měli lepší metalurgii, tedy dost možná i lepší zbraně. Z čistě genetického hlediska by byla asi možná i jiná vysvětlení, ale ta jsou hůře představitelná (hypoteticky by mohlo jít třeba o důsledek polygamie nově přichozích, kteří byli díky své technologii a dalším výhodám lákavější partii).

Úplně nejpravděpodobnější je, že ve skutečnosti to bylo ještě komplikovanější. Jak naznačilo třeba nedávné srovnání DNA z různých evropských nálezů z dob migrace zemědělců do Evropy, míra mísení místních a nově přichozích se místo od místa lišila – rozhodovalo se tedy nejvíce takřkajíc na lokální úrovni. Ale je opravdu těžké si představit, že to vždy bylo nekrvavé dohadování.

No je vidět, že když je migrantů moc, jsou vždy problémy. <http://jdem.cz/c3teg2> dle netu

Její a jeho deníček

JEJÍ deníček:

V sobotu večer se choval podivně. Chtěli jsme si jít někam sednout. Byl našťvaný. Možná kvůli tomu, že jsem byla s kamarádkou celý den po nákupu a přišla jsem pozdě. Skoro jsme nepromluvíli, tak jsem zkusila navrhnout jít někam jinam. Neprotestoval, ale přesto pořád mlčel a byl duchem nepřítomný. Když jsem se zeptala, co se děje, řekl jen: "Nic". Ptala jsem se ho, jestli je našťvaný kvůli mně. Ale odpověděl, že to nemá se mnou nic společného a že si nemám dělat starosti. Když už jsme jeli domů, řekla jsem mu, že ho miluji, ale nevěnoval tomu pozornost. Jednoduše nechápu, proč mi neřekl: "Také Tě miluji". Když jsme došli domů, cítila jsem, že jsem ho ztratila a že už se mnou nechce nic mít. Jen nepřítomně seděl a koukal do prázdna. Pak jsem si šla lehnout. Přišel o 10 minut později a k mému překvapení zareagoval na mé něžnosti. Pak jsme se milovali. Avšak stále jsem měla pocit, že je svými myšlenkami daleko ode mne. To bylo na mně příliš, tak jsem se rozhodla, že si otevřeně promluvíme, ale on již spal. Než jsem usnula, tak jsem plakala. Nevím, jak to půjde dál. Jsem si skoro jistá, že má jinou. Pak můj život nemá skoro žádný smysl.

JEHO deníček:

Baník sice prohrál, ale večer jsme si prima zašukali.

z netu

Windows jsou stále větší (a lepší ☺)

Verze	Uvolněno	Velikost (GB)
Win XP	2001	0,573
Win Vista	2006	2,198
Win 7	2009	2,393
Win 8	2012	2,332
Win 8.1	2013	2,950
Win 10	VII. 2015	2,941
Win 10 upd	XI. 2015	3,212
Win 10 An.upd	VII. 2016	3,111

Řešení úlohy: tentokrát není

A slovo závěrem

Tak zase náš poklidný život narušili teroristé, našťestí u nás dosud ne, ale věci ze Západu k nám vždycky přicházeli, jen s větším či menším zpožděním. Pak je to jen otázka štěstí, nebýt ve špatnou chvíli na špatném místě. Ale můžeme si za to sami postupnou ztrátou pudu sebezáchovy ve jménu jakési multikultury pseudohumanity. Pokud Němci, snad v duchu výčitek za druhou světovou válku, podlehlí tomuto klamu, tak my musíme trvat na tom, že my v tom nejedeme. Nemusíme si za každou cenu držet národní homogenitu, kterou jsme získali po válce, ale dobře vážit, koho k nám pustíme. Nejsme rasisté, protože Ukrajinci, Rusové i Vietnamci se dokáží přizpůsobit a sžít s naší kulturou a životními zvyky. Ale nesmíme se bát říct, koho nechceme.